

JUNÁK - svaz skautů a skautek ČR, číslo: 3/2009 ročník: XXV.

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha 10

Obvodní setkání KOKOS 2010

Skautská Akademie

Lišáci v Příbrami

Představuje se: Klárka

...a další

Články :: Vyprávění :: Rozhovory :: informace :: zábava :: OS klub

INTERAKTIVNÍ OBSAH

(KLIKNUTÍM VYBETE)

NETISKNOU

Milí čtenáři,

otevíráte poslední předtáborové Lokali. Uvnitř najdete zápisy z Akademie, střediskového srazu a rozhodně věnujte pozornost článkům o úspěších vlčat a světlušek 35. střediska. Aby se úspěchy držely o prázdninách i vás, vám přeje za redakci

Tecklis

AKADEMIE

aneb Jak jsem to viděl zpoza zvukařského pultu.

Žvejek, 11.dubna

Jako jakákoliv akce i tato začala přípravou. Nebudu zde pitvat onu dlouhodobou přípravu jako vymýšlení scének, jejich zkoušení, zařizování všech možných udělatek a shánění prostorů. Zaměřím se jen na onu jarní, dubnovou neděli, kdy se ve strašnické sokolovně naše oddíly rozhodly poctit rodiče a přátele svým břitkým humorem, divadelním umem, manuální zručností a hlavně logistickými schopnostmi.

Tak tedy můj pohled na věc.

Ráno. Zaspal jsem jako vždy. Budík sice zvonil, ale já ho nevnímals ani po několikanásobném opakování. Vyrážím tedy, se zpožděním a nenasnídán, zeleným metrem vstříc místu konání. Na Strašnické koukám a on tu stejným problémem opožděný Tecklis. K tělocvičně, respektive klubovně, dorážíme již s koncem stěhování a tudíž nezbývá nic jiného než konstatovat, že sotva jsme dorazili, už je hotovo.

V tělocvičně se ještě ani nestačím rozkoukat a už přichází Jumbo abych mu pomohl s vizuálním zázemím. Nasedám do jeho auta a přejíždíme o pět parkovacích míst dopředu, blíže ku vchodu. Z onoho malého vozítka vydáváme několik kufrů a jednu bednu. To celé putuje na podium a během několika minut z toho stavíme plátno s dataprojektorem a zvukařské i promítačské zázemí, mé působiště. Už je to hotovo. Vydávám se pomoci nebohým divčínám v nesnázích. Zapojuji pípu do kofoly a manipuluji s několika prodlužováký.

Vše je zdánlivě připraveno a kolem pobíhá spousta vlčat a skautů. Zajímavé je, že děvčata, ať jakéhokoliv věku, nikdy takto nepobíhají a většinou se drží v ústraní, aby nevadily. Napo začíná nevrle umravňovat ona zlobivá vlčata. Na podiu probíhají závěrečné zkoušky scének a já s Jumbem nastavujeme techniku. Jednotliví autoři programů k nám přicházejí s požadavky na hudbu, prezentace a hlasitost mikrofonů. Do budovy se mezitím dostavilo pár prvních diváků, kteří dělají zmatek v předsáli.

Přípravy vrcholí a do oficiálního zahájení zbývá několik málo minut. Seskakuji z podia a razím si cestu skrze diváky, důchodce a spousta jen tak pokukujících skautů. U Kofoly si natočím kelímek a prohodím pár slov s obsluhujícími děvčaty. Atmosféra začíná houstnout a tak s další kofolou se jdu převléci do kroje. Nafoře, na podiu už je vše připraveno k zahájení. Tak tedy Napovi a Pomněnce zapnuť mikrofony a jedeme.

Velmi stručné, ale dostatečně výstižné uvítání nažene diváky do sálu a ti se rozsadí dle libosti. Hm, kdo jde první na scénu? Naši kluci. Takže zapnout prezentaci a nezapomenout přepínat obrázky. Hrají Perníkovou chaloupku od Lokálky. Jo, tu jsme také kdysi hráli. Ještě ve Strašnickém divadle. Jak jsem rád, že už nemáme akademii v divadle. Kluci dohráli a já vypínám prezentaci. Kdo teď? Světlušky. U nich si chce Alka sama pouštět hudbu. Kde jí ale má? Fajn, připraveno. Děvčata nastupují na plac a scénka začíná nějakým dialogem Alky a Kiki. Při nacvičování měla obě mikrofon, ale teď jedou bez něj. A Kiki nasazuje svůj pověstný ječák. Moje uši! Alka přibíhá, usedá mi

na klín, protože jsem odmítl opustit svojí zvukařskou židli. Společným úsilím přepínáme jednotlivé písničky a podle jejího přání nastavuji hlasitost. Následuje první z reklam oddílu Střelka. No, radši se zdržím komentáře. Naštěstí nechtěli žádný audiovizuální doprovod. Stejně tak i Beňova vlčata hrají Popeláka bez doprovodu. Vtipné je, že jejich úroveň vystoupení zdaleka předstihuje jakékoliv vystoupení skautů z 309.

Během přestávky, která následuje hned za vlčecím vystoupením, jdu pomoci k občerstvení točit Kofoly. To znamená další spoustu Kofoly a nějaký ten koláček, perník a podobné navíc. Lidí je tu docela dost a tak není o práci nouze. Napo mě vyvolává mikrofonem. Tak se u pípy rozloučím a razím si to prostředkem davu na podium. S sebou jsem si vzal plný kelímeček a trošku toho makovníku s citronovou polevou. Ten je mimochodem dokonalý.

Na scéně se již připravují Řízkova vlčata, co mají ruce od bláta a pusy od hlíny... (zbytek na požádání prozradím). Ti mají jen jeden požadavek. Chtějí pustit Michaela Jacksona, až bude správná chvíle. Toto představení splňuje veškerá má očekávání celou dobu se smějí. Vlčecí šepťání, následné Řízkovo překládání publiku, jeho zmatkářství a spoustu vlčat k tomu je receptem na komedii. Zkrátka a jednoduše, vystoupení špuntů z 305 se mi líbilo nejvíc.

Další kelímeček Kofoly je prázdný. Kdo to má být na jevišti? Jo aha, Střelka. Co to chtěli pustit za zvuky? Jo aha, tyhle. Ale kam jsem si je dal? Hm, tady. Na prkna, co znamenají svět se cpe zástup střelkařů. Po tom kvantu toho pití, se mi začíná chtít docela na záchod. A tihle mi to neulehčují. Né, Opo už žádný další vtip! Neprotahujte to! To už by stačilo! Ach jo chlapi, chtěli to trochu přípravy, protože to byla docela tragédie. No, jejich následnou reklamu vidět nemusím a letím na toalety. Když se vracím, tak je naštěstí i reklama ve finální fázi. Následuje burza našich skautek. K té jim mám pustit prezentaci. Holky zachraňují po klucích co se dá. A klobouček dědečka hříbečka jsem chtěl já! Dražba dopadla velmi dobře.

Tak a je to tady. Program je u konce a Napo přesvědčuje neochotné hosty k utvoření Gilwellského kruhu. K tomu jim pouštím Večerku hranou na trubku a osazenstvo kruhu k tomu zpívá. To byl opravdu zážitek na celý život.

Tím naše slavná akademie končí. Nezbývá tedy nic jiného, než vše uklidit, rozebrat a odnést do klubovny. Tohoto úkolu se ujímají jen ti nejstatečnější a nejzdatnější. Ostatní se rozprchávají při vidině manuální práce. Ale tak to je vždy, takže to je prostě normální zakončení.

(Autor projevil ochotu dodat další poznámky a trefné postřehy týkající se akademie na požádání, tak se mu klidně přihlašte. Pozn. redakce)

Světlušky jsou třetí v Praze!

Kika/Sýkorky

Jak jste již mohli zaslechnout, světlušky se po skvělém umístění na obvodním kole Závodu vlčat a světlušek (byly první!) zúčastnily i kola krajského, pražského. A i tam dopadly báječně: patřily jim třetí místo. Pořadí je to lehce hořkosladké, neboť do celostátního kola postupují jen první dvě šestky. Postup nám utekl o pouhých pár bodíků: kdybychom byly procvičily přišívání knoflíku, celostátní kolo by bylo naše! I přesto je to ale důvod k radosti a k oslavám. A za dva roky? Nikdo na nás nebude mít!

Obvodní setkání KOKOS 2010

7.-9.5. Štěpán a Děda/Vlčáci

Pátek 7.5.

Sraz byl v 15:00 na Nádraží Vršovice. Cestoval jsme vlakem a autobusem. Na místo jsme dorazili večer a postavili jsme stany. K večeři byla gulášová polívka. Až se setmělo, koukali jsme na film a po filmu byla bojovka.

Sobota 8.5.

Budíček byl v 7:00, pak byla rozcvička a nástup. K snídani byla vánočka. Dopoledne byl Závod vlčat a světlušek (ZVaS) a doprovodné aktivity. Nás zastupovaly dvě šestky Bílá a Červená. Bílá šestka se umístila na 4. místě a Červená na 2. místě. Počasí se vydařilo, i když předpovědi byly děsivé.

Neděle 9.5.

Ráno jsme vstali a šli jsme na rozcvičku, po rozcvičce jsme šli na snídani. K snídani byla ovesná kaše, pak bylo rozdělování do skupinek na velkou hru na téma: II. Světová válka, která trvala asi dvě hodiny. Nejvíce dobytých měst měla Anglie. Po hře byl oběd (čína). Po obědě byl nástup a vyhlášení ZVaS. Pak jsme udělali společnou fotku. Zabalili jsme si stany a jeli jsme domů.

OBVODNÍ VÝJEZD byl na téma 2. sv. válka

KOKořínské Obvodní Setkání

Klára a Budulínek/Sýkory

OBVODNÍ VÝJEZD byl na téma 2. sv. válka. Konal se na Kokořínsku. Spali jsme na louce celý víkend. Bylo hezky. Měli jsme celodenní pochodovou hru, která zpočívala v tom, že jsme na stanovištích ležících na trase vedoucí přes hrad Kokořín a zpět do tábora plnili různé úkoly. Například: sněžení půl pomeranče, když jsme byli ve větší výšce, než 1,5 metrů nad zemí. Další úkol byl ošetřit zraněného. Večer bylo promítání filmu " Pád 3. říše". Při filmu jsme promrzli. Druhý den byl k snídani porridge. Pak byla Velká hra o 2. světové válce...

Co všechno může průměrná světluška zažít na jedné víkendové výpravě?

Aneb výprava do Vrchlabí.

11-13.6, Kika/Sýkorky

- faaaakt velký vedro
- dost čokolády
- Willyho Fogga
- horor s plyšovými medvídky
- některé zvládnou i spaní bez spacáku
- cestu přes celou Ameriku
- cestu přes půlku Krkonoš
- balení za 12 minut
- nečekané stěhování
- další cestu přes půlku Krkonoš, tentokrát s batohy
- malilinkatou zacházku na velký kopeček (a to ve stadiu velké únavy)
- dělení se o zbytky jídla
- nosičku Pomněnku a nosičku Kiku
- dobrý pocit z opravdu hodně nachozených kilometrů
- autobus, který roj do Prahy neodveze
- tajemně se tvářící vedoucí
- nečekané nocování u Vrchlabských skautů
- darovaný buřtguláš a darovaný plech s koláčem
- překrásnou bouřku
- boj o Grand Canyon
- večerní vyprávění o ukousnutých palcích
- docela pozdní budíček

- ...a nakonec i šťastný návrat.
- ale hlavně to, že se máme vážně moc rádi a že se o sebe navzájem staráme. A že se dovedeme překonat a spoustu toho zvládnout.

Jak jste z výčtu mohli pochopit, závěrečná výprava světlušek (a dvou skautek) do krásných severských končin naší země byla poměrně dramatická. Vše jsme ale zvládly - a dokonce za dobré nálady. Zvláštní dík patří skautce Pomněnce, která je moc šikovná, obětavá a zodpovědná, a také báječné světlušce Soníkovi, která se krásně starala o své mladší světluščí kolegyně. A těm nejmenším - prvňáčkám Marušce a Veverce - patří obdiv za to, že vše s námi zvládly, na nic si nestěžovaly a spoustu toho ušly. S takovými dětmi je skautování radost!

Tři v jednom.

Bobo/ Lišáci

Nenechte se mýlit, nejedná se o žádnou výhodnou akci prodeje skladových zásob, ani toust či hamburger nacpaný třemi kousky masa. Je to článek nacpaný informacemi ze tří různých akcí, o kterých bych se rád v tomto Lokali zmínil.

Nemohu jinak, než začít závodem vlčat a světlušek konaným 5.6.2010 (ano, den po uzávěrci Lokali.) Jednalo se již o krajské kolo do kterého naše šestka postoupila z druhého místa v kole obvodním. Hlídka složená z Dědy, Štěpána, Sardinky a Petra totiž v těžké konkurenci 17 jiných Pražských hlídek vybojovala první místo! Postupují tak do celostátního finále, které bude 17.-19.9. v Děčíně. Budou tam tedy reprezentovat všechna vlčata z Prahy. Držme jim palce, ať se jim daří tak jako v krajském kole, protože tady na co sáhli, to se jim povedlo...

Jako druhou porci bych rád zmínil brigádu na naší táborové základně v Sedle. Proběhla 21.-23.5. a jestli jsem dobře počítal, tak nás tam bylo celkem devět. Udělalo se spoustu práce a vlastně celý seznam prací, který jsem měl připravený, jsme mohli v sobotu večer vyškrtat. Je to moc prima, když se dokážeme sejít a základnu vždy trochu vylepšit. Nebudu vyjmenovávat vše, ale největší radost mám z natřeného skladu, upevněných okapů a nové kuchyňské linky. Moc děkuji všem těm, kterým se podařilo přijet. Další akce v Sedle na kterou jste všichni zváni bude 25.-27.6. stavba tábora. :)

Jako tečka je třetí informace, přiblížit vám umělou lezeckou stěnu v areálu volného času Gutovka. Jedná se o největší umělou lezeckou stěnu v naší republice a my jsme ji se staršími vlčaty otestovali letos poprvé. Po obvodu celé 3D lezecké stěny je nespočet lezeckých cest od jednodušších, až po opravdu těžké cesty do převisů. Výška je v nejvyšším bodě okolo 14m. Vřele doporučuji tuto stěnu navštívit každému, kdo má rád výšky, skály a nebojí se zkusit něco nového. Vždy je samozřejmě jednodušší domluvit se s někým kdo má vybavení a leze, ale je také možné zaplatit si instruktora, který vám ukáže vše od začátku.

Skauti v železničním muzeu

Kuba/Vlčáci

Celoroční hra 305. oddílu Vlčáci se celá točí okolo vlaků a železnice, a proto jsme se rozhodli vydat se na jednodenní výpravu do železničního muzea v Lužné u Rakovníka, a to hned v den začátku sezony, tedy na svatého Jiří. Co dodat – snad jen že účast 4+1 nás ani moc nepřekvapila...

Takže jsme vyrazili přímým rychlíkem z Prahy Masarykova nádraží, vystoupili, decentně posvačili na zastávce a vyrazili ne přímo do 200 m vzdáleného muzea, ale oklikou přes v křoví odstavený historický pluh, který jsme samozřejmě prolezli, co to šlo. Pak už jsme se ale obrátili směrem k vystaveným exponátům – venkovním i vnitřním, naleštěným i čekajícím na rekonstrukci. V muzeu najdete historické motorové vozy (z 50. let, některé však ještě jezdí v pravidelném provozu), spoustu historických vagonů a hlavně parní lokomotivy, včetně chlouby areálu, plně provozního blyštivě modrého stroje řady 477 „Papoušek“. Naše srdce byla zkrátka potěšena, zbývaly ještě žaludky, které jsme protáhli v odstaveném funkčním jídelním voze. No a s plnými břichy jsme ještě prolezli, co zbývalo, a obrátili se zpět směrem k zastávce... a dál už si to dovedete představit.

Nejvíc nás asi zaujalo, že v areálu není takřka nic oploceno, všechny exponáty si můžete prolézt a osahat jak chcete – jen vozy jsou povětšinou zamčené, ale třeba stanoviště parních lokomotiv jsou přístupná a nikdo vám nebrání si zkusit, která hejblátka ještě fungují a jestli náhodou místo kotle není jen prázdná díra. Stejně tak si v muzeu můžete zkusit přehodit výhybku (opatrně!). A mají i modelové kolejiště, které jednou za hodinu pouštějí. Veskrze jsme tedy byli spokojeni – jako jednodenní akce nádherné, ale kdyby přšelo, tak raději nejezděte – to nejzajímavější je totiž pod širým nebem...

Zasad' strom

Tecklis/Exit

Den Země proběhl v Praze za účasti skautů. Na několika místech města rozdávali zdarma sazeničky stromků, všimli jste si? Dohromady se jednalo o 18 tisíc jednoročních listnáčů. Nevím jistě, jestli je hlavní město potřebuje, ani jestli tato akce splnila svůj účel, ať už byl jakýkoli. Ale zapojili se i roveři z Exitu a své stromy zasadili.

Sešli jsme se na hlavním místě této akce, na Náměstí Míru a po několika slovech s Křečkem, mediálním hlasem Junáka, jsme vybrali několik kytek. V igelitkách jsme dostali jeřáb, lípu, hloh a něco, co jsme hned zapomněli a už nikdy nerozpoznali.

eZnámé nebo ne, zasadili jsme je ve Strašnicích na místech, kde se původní vegetaci dostatečně nedařilo. Zalili jsme je množstvím vody a pevným přesvědčením, že se jim bude dařit lépe

Výprava do Příbrami.

28.- 30.5, Žralok/Lišáci

Od 28.5. do 30.5. jsme byli v dolech. Byl tam Beňa Sova, Kocour, Panda, Citron a já. Viděli jsme mlýn, který váží 6 tun. A v těch dolech se těžilo stříbro.

Lokali rozhovor

.... s Dědou

Dnes Vám servírui rozhovor tak trochu druhé strany... Požádal jsem jedno z vlčat 305. smečky a položil mu pár otázek.

Zvídavé otázky pokládal Bobo.

Otázka první, Dědo, od kdy a proč se ti vlastně říká Děda?

Děda: Už je to docela dlouho, byla to jedna z mých prvních výprav, kde jsem se nějakou dobu opíral o klacek. Takovou hůlku. No a Řízek mi začal říkat dědečku-Dědo...

(bylo to 26.1.2008 na výpravě do Hrusic, pozn. Bobo)

Z

Otázka druhá, které místo kam jezdíme s vlčaty na výpravy je ti nejmilejší?

Děda: Už si moc na všechny ta místa nevzpomínám, ale z poslední doby to byla asi výprava do Štěchovic.

Otázka třetí, tvoje nejoblíbenější hra?

Děda: Jednoznačně na Slepého medvěda.

(jako na slepou bábu, ale hraje se v klubovně při zhasnutém světle a zatažených závěsech)

Otázka čtvrtá, jaké by sis teď vybral povolání?

Děda: Rád bych se jednou stal malířem (né pokojů :)), nebo ilustrátorem.

Otázka pátá, tvoje nejoblíbenější zvíře?

Děda: Je to asi křeček. Chováme křečky doma už určitě více než dva roky a staráme se o ně celá rodina.

Otázka šestá, nedávno jste se zúčastnili závodu vlčat a světlušek. Který úkol na trati závodu byl podle tebe nejtěžší a který tě bavil nejvíc?

Děda: Nejtěžší byla asi manuální zručnost, navlékání nitě do jehly, šití knoflíku...

Nejvíc jsme se bavili na stanovišti fyzická zdatnost, kde jsme překonávali lanové překážky.

Otázka sedmá, blíží se tábor, vzpomeneš si ještě na loňský? Co tě na táboře nejvíc baví a co je ta největší otrava?

Děda: Nejhorší je ráno rozcvička a na táboře mě baví hry. Celotáborová, i ty co se hraji jen tak.

Otázka osmá a poslední, co si myslíš, že může kluky jako jsi ty ve skautu nejvíc bavit?

Děda: Asi to, že je to větší legrace než ve škole nebo doma. Nejlepší jsou ale stejně výpravy. Ty vícedenní. :)

Já děkuji Dědovi za všechny odpovědi a moc a moc držím palce jemu i dalším čtyřem vřchatům, kterým se letos podařilo probojovat v závodu vřchat a světlušek až do celorepublikového finále. To proběhne v září po prázdninách v Děčíně.

Masopust

12.-13.2.2010, b.o.b/Lišáci

Zahájili jsme výpravu v klubovně v půl páté. Dali jsme si do klubovny batohy a hned jsme šli do tělocvičny, kde jsme hráli vybiku. Také jsme lezli po tyčích a houpali jsme se na lanech. A když jsme se vyblbnuli, tak jsme se vrátili zpět do klubovny. Tam jsme se najedli a před tím, než jsme šli spát, jsme se podívali na dva filmy, které se jmenovaly Simpsonovi ve filmu a Karcoolka.

Ráno jsme se vzbudili a nasnídali. K snídani jsme měli kukuřičné lupínky (strašně ...é) s ovocným jogurtem a k pití bylo kakao. Potom jsme dělali obrázky na okno. Konturkou jsme obtáhli obrys obrázku a po zaschnutí jsme ho vybarvili barvami na sklo. Mezitím se Kocour snažil udělat špagety, ale moc mu to nešlo, protože vařič byl strašně pomalý. Po obědě jsme šli na tramvaj, která nás dovezla na zastávku Na Groši. Odtud jsme šli do kopce na Toulcův dvůr, kde se konal masopust.

Bylo tam velmi mnoho lidí v maskách, kteří udělali dlouhý průvod, ve kterém jsme byli i my. S průvodem jsme dorazili na náměstí a chvíli tancovali. Potom jsme s průvodem prošli Starou Hostivaří a vrátili se zpět. Tam jsme se šli podívat na zvířata. Viděli jsme prase, krávu, ovce. Našli jsme tam také zasněžený kopeček, z kterého jsme sjížděli dolů. Pak bylo vyhlášení soutěže o nejlepší masku, a také nám předvedli několik scének. Ke konci jsme se šli podívat na výstavu starobyklých věcí do špýcharu, kde nás paní průvodkyně vzala podívat se do sklepení bývalé tvrze. Kluci si nakoupili hodně sladkostí a zamířili jsme domů. Po cestě jsme ještě našli skluzavku na velkém kopci, na které se kluci klouzali.

Zapsal b.o.b

Kdo jsem? Nebo jaká? Co vlastně tady ve žvejcích chcete vědět?

Jsem už ne dvacetiletá studentka Univerzity v Suchdole a když to vyjde, bude ze mne zahradní architekt nebo učitelka biologie a angličtiny. Teda, doufám :)

Ve skautském oddíle, i když předtím v čistě dívčím, funguji od konce minulého století. V roce 1995 jsem začala jako malá světluška do oddílu Origami, kde jsem po nějaké době fungovala i jako součást vedení. Po nějakém čase jsme se ovšem úplně nedohodly, a když jsem měla možnost jít jinam, šla jsem. Přes Achilla jsme se dostala k Exitu, od Exitu ke Střelce a tak se stalo, že teď občas pomáhám na schůzkách u kluků, jezdím na výpravy a na táboře vařím.

Ale kdyby vás zajímalo, jaká jsem, a zeptali se skoro kohokoli, řekne že jsem usměvavá, spokojená, v pohodě. Pak ale potkáte někoho kdo mě zná víc, a dozvíte se že jsem smutná, že spokojená umím být, ale moc často nejsem, že už je to kolik let, co jsem byla vážně stoprocentně šťastná. Já sama bych řekla, že spokojená víceméně jsem a štěstí je relativní pojem, substance, která se nedá udržet trvale, ale dosažitelná rozhodně je i pro mě.

Když o tom tak přemýšlím, tak se taky spousta lidí zeptá kdykoli se o tom bavíme „Cože? Ty děláš zahradnictví?!? A proč?!?!?“ Kdyby náhodou tohle zajímalo i vás, je to úplně simple.. odd malička mě bavilo hrabat se v kytkách a zjišťovat, co se to vlastně v tý přírodě děje, ať už v lidským těle, akváriu nebo na zahradě. Pak jsem na prvním stupni začala chodit do lidušky na výtvarku a byla tam dokud to jen trošku šlo. A Zahradní architektura je v podstatě skvělejší kompromis, ne? A kdyby náhodou architektura nevyšla, tak ta biologie sama je něco co spousta učitelů biologie neovládá, a třeba zrovna mně by se to povedlo... :)

12.5. Květinový den:

Zdraví Lovec.

To jsem se takhle jednou ulil ze školy, a vlastně jsem udělal dobrou věc. Ptáte se jak? Šel jsem prodávat kytičky v rámci Českého dne proti rakovině, kterého jsme se s oddílem již poněkolkráté zúčastnili. Vlastně nejde o nic složitého, stojíte na nějakém místě, kudy prochází hodně lidí, ideálně na zastávce metra, a nabízíte lidem kytičky, které někteří z nich dobře znají a víceméně ochotně si je většina z nich i koupí.

Letos jsme nafasovali asi 400 kytiček a prodávání nám šlo pěkně od ruky. Ono zkuste odmítnout takového milého skauta, který vám nabízí možnost jak vcelku pohodlně přispět na dobrou věc. Tak jsme všechno prodali za nějaké tři hodinky a utržené peníze dali sestře Kamzici, která po nás prodávala květinový den se skautkami, a odnesla je potom na ústředí, za což jí moc a moc děkujujeme.

Pokud jste si kytičku letos nestihli koupit a chtěli byste na boj proti rakovině přispět, tak můžete posílat dárcovské SMS ve tvaru DMS KVET na číslo 87 777 až do 30.9.2010. Cena jedné DMS je 30,-Kč, LPR Praha obdrží 27,- Kč.

Auto*mat aneb Ráno vstanu a změním svoje město O pražské iniciativě, jenž může být výzvou nejen pro Pražáky

Kristýna Drápalová - Kika, 19, co má ráda svoje město

Pražáci to znají. V našem překrásném městě je občas těžké žít: strašlivou dopravní situací, kvůli které se dennodenně srdcem Prahy prohání desetitisíce aut, trpí zdraví naše i zdraví matičky stověžaté. Musíme dýchat tuny zplodin. Většina chodců se neustále musí přizpůsobovat menšině řidičů aut.

Nepoměr sil se rozhodla změnit skupinka aktivistů okolo iniciativy Auto*Mat. Toto občanské sdružení si klade za cíl „...podporovat a rozvíjet cyklistickou, pěší a veřejnou dopravu v Praze.“ Usiluje také o zodpovědné používání automobilů ve městech a zkldňování dopravy. Auto*Mat chce proměnit Prahu uzpůsobenou dnes spíše k autoprojíždění na město příznivější životu.“ (www.auto-mat.cz) Pravděpodobně se někteří z pražských roverů již někdy zúčastnili zřejmě nejviditelnější aktivity Auto*Matu – cyklojízdy. Právě poté, co se na podzimní cyklojždě roku 2007 projíždělo přes dva a půl tisíce lidí, se z Auto*Matu jakožto po několik let fungující neformální platformy pro pražské občanské aktivisty stalo občanské sdružení.

Mezi pilíře činnosti aktivistů z Auto*Matu dnes patří kromě pořádání všemožných happeningů či festivalu Zažít město jinak především předkládání odborných návrhů a vyjádření k problémům dopravní či urbanistické situace v Praze, péči o rozvoji sítě cyklistických stezek a tras, politický lobbying, práce s médii a vysvětlování dopravní problematiky obyvatelům města.

O dobrodružstvích, které tuto iniciativu provázejí, vypráví i stejnojmenný film z roku 2009, jehož režisérem je jeden ze zakladatelů Auto*Matu - dokumentarista Martin Mareček. Hravý snímek vypráví příběh celého sdružení – vývoj od občasných aktivistických výstřelků k soustavné, mravenčí práci a snaze o spolupráci s magistrátem či policií, kontrolování politiků či sbírání podpisů na petice.

Především je ale osobní výpověď o tom, jak se jeden člověk může pokusit změnit své okolí k lepšímu – o tom, co zaplatí a co získá.

Jste-li pražští, lze Auto*Mat podpořit podpisem petice, mailem svým zastupitelům, koupí trička, či pár hodinami dobrovolné práce. Nejste-li, můžete se s filmem zamyslet nad tím, jak můžeme změnit místo, kde žijeme.

- www.auto-mat.cz
- <http://www.automatfilm.cz/>

Výprava kolmo do Železných hor

28.-30. 5. 2010, Mudrc + všichni/Střelka

V pátek jsme se sešli na nádraží (výjimečně všichni včas) a docela pohodlným vlakem dopravili sebe i své vehikly kousek za Přelouč. Po asi čtvrt hodině marného čekání na konec deště jsme vyrazili. Jeli jsme cestou-necestou a polem-nepolem, což mělo vliv na čistotu našich kol a naši rychlost, takže nás přepadla tma. Naštěstí jsme dojeli v pořádku do chalupy.

V sobotu, po provedení, či spíše neprovedení nutných oprav, jsme opět šlápli do pedálů, zvládli dva ošklivé a několik normálních

kopců, prolezli zbytky podzemí na hradě Lichnice, a dojeli do Seče. Tam jsme si dali oběd, minuli jsme přehradu s tím, že se nebudeme koupat, a po dlouhém sjezdu, rovince, nechutném kopci a zaklíněném řetězu kola jsme dojeli zpět do chalupy. K večeři byly buřty a každý byl pokropen vodou, aby mu to koupání u Seče nebylo líto. Po partičce UNO jsme všichni dobře zničení zalehli.

Po příjemně zataženém, leč nedeštivé sobotě přišla mírně deštivá neděle, ale našťastí nás čekalo už jen sbalit a dojet k vlaku, což jsme stihli velmi rychle a do Prahy jsme se vrátili o dvě hodiny dříve.

Na závěr informace o cestě: Ujeli jsme 98 km, v pedálech strávili něco kolem 6 hodin, vystoupali jsme úctyhodných 900 metrů a zničili jednu brzdu a jednu duši (obě na stejném kole).

Ještě postřehy jednotlivých účastníků.

Bart: nejlepší: kopec dolů, keška, nejhorší: neděle dešť, celkově: super až na ten dešť

Kulda: nejlepší: celý víkend, nejhorší: dešť, celkově: krásná únava

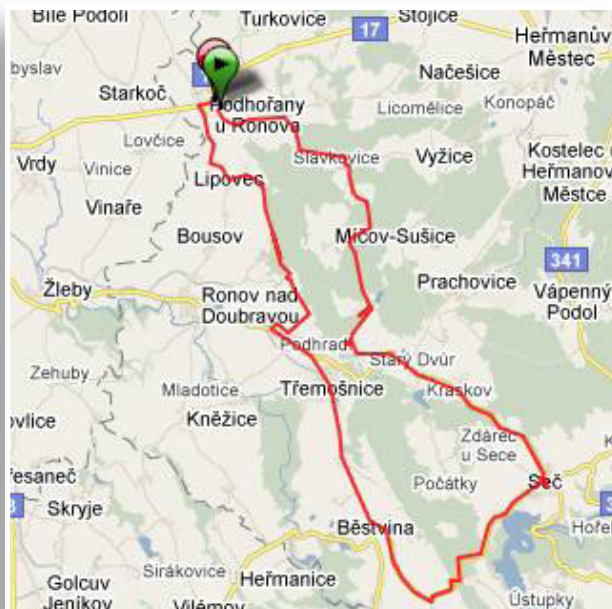
Medvěd: nejlepší: opejkání buřtů, nejhorší: šlapání do 2km kopce, celkově: výborný

Mrňous: nejlepší: keška na závoře, nejhorší: počasí, celkově: super

Piráť: nejlepší: kešky, nejhorší: dešť nebo ježdění do těch hroznejch kopců, celkově: skvělá akce

Achil: nejlepší: když jsem si v pátek po cestě sednul do křesla, nejhorší: když jsem v pátek rozsekal, celkově: bylo to dobré!!!

Mudrc: nejlepší: keš na závoře, nejhorší: ujeli jsme málo, celkově: všichni živí! :-)

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10
3. číslo 2010, ročník XXV.

Adresa: Ruská 42, 100 00, Praha 10

Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Ruda - Rudolf Dobiáš, Kika - Kristýna Drápalová,
Žabka - Kateřina Vančurová, ATRI - Karel Skála

Datum uzávěrky příštího čísla: 10.9.2010

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů